

GARANTIM EL FUTUR AMB IL·LUSIÓ

I. INTRODUCCIÓ: UDC, COMPROMÍS I GARANTIA DE FUTUR

En el nostre XXI Congrés Nacional Ordinari, celebrat a Sitges (El Garraf) sota el lema "Nou segle, nous reptes", el Comitè de Govern entrant recollia l'acord del Consell Nacional de celebrar, enguany, un Congrés Nacional amb l'únic objecte d'abordar l'estratègia política del nostre partit, en general, i el futur de la coalició Convergència i Unió, en particular.

Som plenament conscients de les circumstàncies polítiques i socials existents a Catalunya i de la cruïlla històrica en la qual ens trobem nacionalment i social; i també de la necessitat d'actuar amb serenor i responsabilitat, però també amb empena i il·lusió des d'un partit com el nostre, demòcrata-cristià i nacionalista.

Partint de l'assumpció dels fonaments doctrinals aprovats en els diferents congressos celebrats al llarg de la nostra història, volem fer una aportació sobre el present i el futur nacionals de Catalunya, i sobre els instruments que, al nostre parer, millor poden servir per continuar construint un país més lliure, més just i més solidari. Aquesta és la finalitat del nostre Congrés; aquest és el fil conductor de la ponència que teniu entre mans (el seu títol -'Garantim el futur amb il·lusió'- així ho certifica); aquesta n'és també la transcendència.

La nostra història com a partit i la dels nostres militants, defineixen UDC, des de 1931, com a força nacionalista escrupolosament democràtica, compromesa amb la justícia social, de diàleg, i de pacte. No podem ser mers espectadors de l'esdevenir social a Catalunya: volem, pel contrari, ser-ne protagonistes i fer la nostra aportació positiva al debat sobre les qüestions que es planteja la nostra societat a l'inici d'aquest segle, i tenir la força i els arguments que ens permetin incidir-hi efectivament.

UDC ha manifestat sempre un doble compromís, que ens permet posar els fonaments d'un partit amb una personalitat diferenciada i amb vocació de servir el país.

Estem compromesos amb les persones i amb la justícia social: des d'un primer moment, UDC considera prioritària l'equitat i la igualtat d'oportunitats, des del respecte a la dignitat de tota persona. Aquest compromís solidari ha de donar prioritat a les necessitats de cada persona, defugint polítiques uniformadores que no tenen en compte les seves singularitats específiques.

I tenim un compromís amb el país i amb tots els seus ciutadans i ciutadanes: UDC afirma i defensa que Catalunya és una nació mil·lenària que vol recobrar la seva normalitat nacional i la seva sobirania, i en té tot el dret. En aquest sentit, s'ha d'aprofundir en l'aplicació de fórmules que permetin aconseguir el reconeixement ple dels nostres drets nacionals històrics, vigents fins al 1714, i de la nostra personalitat diferenciada.

Aquest doble compromís ja s'expressava en el manifest fundacional d'UDC, publicat al diari "El Matí" el dia 7 de novembre de 1931, i que

fonamentava la ideologia del nou partit en la defensa aferrissada de la democràcia i de Catalunya, en el respecte dels principis cristians i en la voluntat de transformació social. I val a dir que els primers anys d'UDC van transcórrer en un context històric caracteritzat pels elements següents:

- Catalunya estava iniciant un procés de recuperació de les seves llibertats nacionals i de les seves institucions d'autogovern. En aquell context, l'aposta pel nacionalisme era un compromís de treballar per la normalitat.
- Espanya, com la resta d'Europa, era una societat dividida, enfrontada entre dos extrems que els temps van demostrar irreconciliables.

UDC va suposar, a banda d'una aposta per la normalitat, l'aparició d'una opció ideològica que representava la centralitat en l'espectre ideològic de l'època, i que restava lluny per igual de postures reaccionàries, de posicions totalitàries o d'actituds revolucionàries que negaven les llibertats personals i/o col·lectives. Unió Democràtica esdevenia expressió d'una ideologia reformista, transformadora, interclassista, d'inspiració cristiana amb vocació de cercar el consens social, i amb capacitat d'interpretar els sentiments i les conviccions més nobles del nostre poble. La fidelitat als principis ideològics i alhora la capacitat d'innovació, de diàleg i d'adaptació a la realitat potser expliquen la pervivència d'UDC, en una situació de marcada bipolarització social. En canvi, el marcat caràcter de centralitat i de rebuig dels extremismes del nostre partit des dels seus orígens pot explicar els migrats resultats electorals durant els anys trenta. No podem oblidar, a més, que, llavors, només vam tenir cinc anys d'oportunitats de vida democràtica.

El doble compromís històric d'UDC és ben palès també durant la guerra civil i el franquisme: el nostre partit va mantenir en tot moment el seu compromís amb Catalunya i amb la democràcia. La seva coherència ideològica, que es manifesta fins al final, sovint porta dirigents i afiliats del partit a posicions arriscades per a la seva vida o integritat, o els aboca a la clandestinitat o a l'exili. Durant el franquisme, UDC, declarada il·legal l'any 1939, com els altres partits participa en la resistència interior amb la voluntat decidida de treballar per la recuperació de les llibertats de Catalunya. Aquest treball es fa des d'un plantejament responsable, impulsant i també sumant-se a diferents iniciatives de lluita antifranquista que s'organitzen.

Durant la transició, recuperar la normalitat democràtica esdevé l'objectiu d'UDC. També llavors el seu doble compromís històric l'inspira: com a conseqüència dels resultats negatius -per a totes les forces nacionalistes catalanes- de les legislatives del 1977, de les quals sortiren guanyadores forces polítiques com el PSC, el PSUC i la UCD, amb grau divers de sucursalisme respecte de forces estatals, UDC opta per una entesa que aglutini el màxim possible del nacionalisme català en una opció que esdevingui referent i motor en la reconstrucció nacional de Catalunya i en la millora de la qualitat de vida. Aquesta opció, després de mantenir-se converses amb Estat Català, va derivar en la coalició amb CDC, una vegada desestimada

la nostra més amplia proposta, adreçada a CDC, ERC i a l'EDC de Ramon Trias Fargas, bàsicament, de federar els diferents partits nacionalistes catalans.

Avui, quan el segle XXI es presenta ple de reptes i d'oportunitats, i quan la Catalunya d'ara és molt diferent de la del 1931, de la del 1939 o de la del 1977, i el nostre entorn més immediat i la societat internacional també han canviat -i molt-, el compromís amb Catalunya, amb totes les persones que hi viuen i amb la justícia social continua essent justificació i estímul de l'acció política d'UDC: més que mai, des d'UDC ens reclamem un esforç addicional i ferm, en la línia d'afavorir la cohesió social i la construcció d'una nació catalana oberta a tothom. Aquest esforç s'ha de fer prenent com a base els nostre orígens nacionalistes.

II. EL NOSTRE MODEL DE PARTIT

Aspirem a articular la voluntat política de Catalunya i continuar sent referents i impulsors de les iniciatives polítiques destinades a un major autogovern i a una major cohesió social dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Ho farem des de la nostra vocació de centre polític, entès no pas com a espai definit en funció dels extrems, sinó com a eix vertebrador i aglutinador d'una Catalunya cohesionada, sobirana i de progrés.

En efecte, pretenem que, des d'una centralitat activa i transformadora en la política catalana, el nostre ideari es converteixi en el motor polític del nostre país i prioritzi els valors democràtics i socials com a elements de progrés de la nostra nació.

UDC ha estat, és i serà la nostra eina per ajudar a la construcció d'una Catalunya plena, integradora, solidària i oberta al món. Ho farem des dels dos pilars ideològics que hem assumit des d'un principi, i en paritat, sempre actualitzats per seguir sent útils a Catalunya: el nostre personalisme comunitari, inspirat en els principis cristians, i el nostre nacionalisme català.

Convé recordar aquí els punts II, III i IV de la Declaració de principis, aprovada en el I Congrés d'Unió Democràtica de Catalunya, l'any 1932, en els quals apareixen descrits els fonaments de la posició que volem reafirmar i desenvolupar: la reivindicació de la nostra personalitat ("II. Exigim per a Catalunya la reconeixença de la seva personalitat nacional, en una autonomia plena i absoluta, dins d'una Confederació Ibèrica lliurement pactada..."); el dret del nostre poble a decidir el seu futur ("III. ... Reconeixem en el poble integralment considerat, el dret a determinar-se per la forma de govern que ell cregui més necessària als seus interessos i al desenvolupament de la seva vida orgànica"), i la centralitat ideològica d'UDC ("IV. Rebutgem l'individualisme gregari, infantador de l'explotació de l'home per l'home, tant com tota teoria que sacrifiqui els individus a la col·lectivitat...").

1. UDC, un partit inspirat en el personalisme comunitari

Sempre hem defensat una societat fonamentada en el personalisme comunitari, que procuri a tothom el lliure i ple desenvolupament personal i que converteixi, alhora, la comunitat en un espai de solidaritat i d'ajuda mútua entre les persones, les famílies i la societat civil.

Ara més que mai, creiem que cal reivindicar i fomentar un concepte català de ciutadania, fonamentat en els valors socials i comunitaris: el civisme, la llibertat des de la responsabilitat i la solidaritat, com a valors viscuts i no solament ensenyats. D'altra banda, la reivindicació del paper central de les famílies està en el nucli d'una veritable política de progrés: la família és un element fonamental per al desenvolupament de les persones i de la societat. Per això, propugnem polítiques actives que promoguin l'educació paritària dels fills i de les filles; que tinguin en compte les noves estructures socials que han de facilitar una major presència de la dona en el món del treball i la necessària compatibilització entre la vida familiar i laboral de les parelles; i que procurin assolir aquests objectius amb eficàcia, mitjançant l'establiment d'infraestructures i equipaments, i amb la dotació dels serveis de caràcter essencial per a una vida de qualitat.

Els valors de la democràcia cristiana, entre els quals destaquen els principis de subsidiarietat i de solidaritat, han estat decisius en la construcció d'Europa. UDC advoca també per propiciar el diàleg social per tal de superar el legítim conflicte d'interessos en el si de les organitzacions econòmiques, socials i sindicals. Cal treballar per l'assoliment progressiu d'un àmbit català de relacions laborals, on totes les forces sindicals tinguin un paper reconegut. Treballar per la justícia social i pel respecte dels drets fonamentals de la persona és òbviament aplicar una política progressista. En un context com l'actual, d'una forta penetració d'idees i polítiques neoliberals -materialistes i insolidàries-, UDC, com a partit de progrés, reivindica amb força el seu compromís amb els principis de la societat del benestar.

Amb la convicció que UDC és, des de la seva fundació, un partit de progrés, entenem que la nostra aportació a la política catalana resulta, també en aquest apartat, fonamental, i que el nostre missatge pot contribuir de manera extraordinària a reforçar els vincles de la comunitat, socialment solidaris, entre tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. En aquest sentit, la lluita contra la pobresa i contra l'exclusió social (és a dir, la lluita contra la falta d'expectatives i la desconexió de les normes de la vida laboral) ha de ser el nostre objectiu prioritari. Per això, el nostre país ha de fer un esforç suplementari, tan intens com calgui, en l'educació.

2. UDC, un partit nacionalista

Entenent -com enteníem l'any 1977- per nació l'agrupament natural de persones vinculades per un territori, per una llengua, per unes formes culturals i per la consciència de constituir un sol poble, considerem Catalunya com a unitat nacional, com a nació.

El Consell Nacional Extraordinari celebrat l'any 1997 a Sant Cugat del Vallès va aprovar un conjunt de reflexions i de propostes, avui ben

vigents, mitjançant les quals UDC explicitava el nacionalisme que volíem oferir al país. Aquesta Ponència fa seu tot el contingut del document final que s'hi aprovà, titulat "La sobirania de Catalunya i l'Estat plurinacional".

Ara bé, des de la fidelitat al nostre nacionalisme, i perquè continui essent una força positiva per a Catalunya, hem hagut d'actualitzar-lo, tot adequant-lo a la nova realitat de la integració europea, mantenint presents, però, els principis fundacionals del nostre partit, inspirats en l'humanisme i en els valors socials cristians.

Constatem que el nacionalisme català no és ni mai no ha estat ni ètnic ni exclouent. Creiem, pel contrari, que el nostre projecte de catalanisme, fidel a la identitat i que pretén bastir una Catalunya políticament plena, solament reeixirà si, a més de promoure el desenvolupament dels drets i llibertats nacionals i el conreu i la difusió de la llengua, la cultura i el dret propis, és capaç d'implicar-hi totes aquelles persones de matriu cultural diferent a la catalana, tot estenent arreu la consciència i la voluntat de pertànyer a un mateix poble. El nostre ha estat, és i serà, per tant, un nacionalisme personalista i integrador: forma part de la nostra manera de fer acollir totes les persones que vénen a viure al nostre país, ajudant-los a integrar-s'hi mitjançant actuacions d'impuls del coneixement i de l'aprenentatge de la llengua pròpia i de la cultura de Catalunya.

La nostra condició present de nació sense Estat propi i, per tant, mancada d'instruments i atributs propis dels Estats, ens obliga a reforçar tots aquells mecanismes de cohesió social dels quals disposem amb l'objectiu de consolidar el procés de reconstrucció nacional.

Volem mantenir un nacionalisme positiu, actiu i constructiu, que faci possible que l'exercici de la sobirania com a nació s'estengui pel convenciment i que eviti desqualificacions. Es tracta d'avançar en la línia del text fundacional d'Unió, que defensa una confederació lliure i igual entre les diferents nacions integrades a l'Estat Espanyol. Volem un nacionalisme on l'important sigui construir, sumar voluntats, consensuar i persuadir, evitant els conflictes i sobretot la seva radicalització. A la vegada que reivindicuem més capacitat d'autogovern, un dret ben constitucional, ens cal també superar el menysteniment rebut per part dels diferents governs de l'Estat durant més de vint anys. En aquests anys moltes vegades s'ha fet una aplicació restrictiva dels principis constitucionals i se'ns ha aplicat una asfíxia financera; tot plegat ens ha abocat sovint a la via reivindicativa, com a única sortida.

Fins que Catalunya no rebi de l'Estat el reconeixement i el tracte que com a nació diferenciada li pertoca, per justícia i per història, la via reivindicativa ha de restar oberta. Ara bé, cal explicar el recurs a la via reivindicativa molt més pedagògicament a l'opinió pública catalana i espanyola. Necessitem convèncer totes les persones de bona voluntat de la justícia dels nostres plantejaments.

D'altra banda, un element essencial del nostre ideari demòcrata-cristià és el principi de subsidiarietat, Això comporta atorgar un paper important als àmbits locals -municipal i comarcal- com elements

primaris de la integració comunitària i de la construcció nacional. Coherents amb la defensa d'aquest principi, propugnem un nacionalisme que construeixi democràticament Catalunya des dels pobles, viles i ciutats.

Si volem que el nacionalisme sigui una opció de futur, connectada amb les necessitats dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, hem de començar per defensar el nostre model de país des del nivell local, que permeti una administració a la vegada més eficaç i propera al ciutadà. Cal anar avançant i afirmant un model territorial propi, basat en la creació de les regions o vegueries, que reflecteixi la diversitat territorial catalana i, alhora, defensi la cohesió del nostre poble, unit pels valors de la cultura, la consciència històrica i la solidaritat, de tal manera que el nivell local sigui un punt de referència per a aquesta unitat de tots com a poble.

Finalment, el nostre nacionalisme està obert al món, amb una vocació europeïsta i mediterrània que cal conrear i difondre. Pel que fa al present i al futur d'Europa, hem de poder participar i dir-hi la nostra, en pla d'igualtat amb la resta de pobles que la integren. Europa ha de ser entesa com una oportunitat i com un repte, i també com un factor de modernització. Volem treballar per una Europa sensible a la diversitat cultural que l'enriqueix, i perquè tingui plenament assumit el seu vessant mediterrani. D'altra banda, hem d'oferir, com la plasmació del nostre afany solidari, la cooperació amb el desenvolupament d'altres pobles, i també la difusió, arreu, del respecte dels drets humans.

3. UDC, un partit dinàmic al servei d'una societat que evoluciona ràpidament

La nostra voluntat organitzativa es troba al servei d'un projecte de país, sobre el qual aspirem a actuar, però també està condicionada per les pròpies tendències socials i pels valors vigents. Per això, en l'inici d'aquest nou segle, UDC vol ser un partit adaptat als temps actuals i a la nova societat de la informació i, alhora, vol fomentar el sentit crític envers les mancances d'aquesta nova societat que emergeix.

Som conscients que la força d'un partit està en el nombre dels seus afiliats, en la capacitat de penetració i en el suport electoral rebut, però sobretot en la fidelitat i coherència de les persones afiliades, en especial d'aquelles que hi tenen major responsabilitats. Una bona implantació és una condició necessària per garantir la solidesa i la projecció de qualsevol partit.

En conseqüència, treballarem perquè UDC sigui un partit més accessible a totes les persones i perquè sigui més present arreu del territori de Catalunya. Volem un partit amb una gran vitalitat i això significa:

- Treballar per fer un partit més participatiu i més obert a tota la militància. En el partit obert i modern que volem, totes les persones afiliades han de sentir-s'hi implicades i han de poder dir la seva, per incidir-hi efectivament.

- Fomentar la permeabilitat social, obrint el partit a la societat, a les persones col·laboradores i a les entitats adherides. Hem d'articular un sistema d'informació i participació que faci possible el contacte de tota la ciutadania amb les estructures del partit, sobretot a nivell local. Tot i sostenir que la militància és un actiu prioritari, ella sola no pot garantir la necessària permeabilitat social.
- Redefinir el paper que han de jugar, en el moviment demòcrata cristià que encapçala UDC, la Unió de Joves i els equips especialitzats del partit: Unió de Treballadors, Unió de Dones i Unió de Regidors, així com les diferents comissions sectorials, sobre la base d'un més profund debat d'aquelles qüestions presents en la societat civil i que preocupen els ciutadans i les ciutadanes.
- Establir noves vies per incrementar encara més la transparència i la democràcia interna. Bo i constatant que UDC és un dels partits amb un funcionament més participatiu, convé sempre proclamar la necessitat d'aprofundir en la millora dels mecanismes vigents de democràcia interna.
- Garantir un millor contacte amb la militància, els simpatitzants i l'opinió pública, fent accessible el llenguatge comunicatiu de les actuacions polítiques, aprofitant les oportunitats que ens ofereixen les innovacions tecnològiques (internet, intranet, etc.) i contribuint clarament a difondre, en el si de la societat catalana, una cultura política participativa i democràtica avançada.
- Promoure les estructures intercomarcals, comarcals i municipals del partit, reforçant l'aplicació del principi de subsidiarietat.
- Estudiar i aprovar en un futur Congrés una modificació d'Estatuts que reguli acuradament els procediments electorals interns. El gran creixement del partit aconsella una regulació nova, que eviti la marginació de les minories.

III. EL NOSTRE PROJECTE DE FUTUR: UN NOU IMPULS NACIONAL

UDC és una eina al servei de Catalunya, i no pas un fi en ella mateixa. En aquest sentit, el nostre esforç organitzatiu i d'implantació només es justifica en funció del projecte de país que pretenem.

a) La Catalunya que volem, de tothom i per a tothom

Som conscients de la situació en la qual ens trobem -una Catalunya en procés de reconstrucció nacional, en una Espanya que creix i en una Europa en construcció- i també de la que volem: una Catalunya de tothom i per a tothom, integradora i oberta al món. Volem un país més pròsper i cohesionat i un país més just, amb reconeixement de la nostra sobirania, amb ple autogovern i el màxim desenvolupament social. Volem que Catalunya sigui present a Europa i se l'escolti en tot allò que afecti les nostres competències.

Per això treballem per al seu present, fent-hi una aportació responsable, constructiva i alhora sòlida, però pensant i treballant també per al seu futur i en especial en els àmbits socials, culturals i d'ensenyament.

Durant aquests darrers vint anys, hem vetllat perquè un element cabdal de sentiment de pertinença a Catalunya fos que tots i cadascun dels ciutadans i ciutadanes sentissin que el país i les seves institucions s'esforçaven a donar resposta a les seves aspiracions i al seu desig de millora.

Ningú no pot negar que s'ha avançat, socialment i nacional; que hem avançat, d'una manera serena i constructiva, sense posar mai en perill la convivència.

Volem, però, anar més lluny, creiem que cal fer un pas endavant en la doble línia de la transformació social i del reforçament de la identitat nacional, és a dir, de la identificació dels ciutadans amb Catalunya.

Hem de generar consciència de la nostra capacitat política i de la utilitat que comporta per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya el dret d'autogovernar-nos i de decidir el nostre futur en un món global i interdependent. La integració, la cohesió i la solidaritat són elements imprescindibles que s'han de traduir en projectes, fruit del poder decisor del nostre país, i la utilitat dels quals han de percebre i valorar els ciutadans i les ciutadanes.

Quan reivindiquem la nostra sobirania, exigim poder decidir lliurement, nosaltres mateixos, tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, en aquelles qüestions que ens afecten directament ja sigui quant al nostre benestar personal o col·lectiu, ja sigui quant als nostres drets nacionals i d'autodeterminació -que són drets naturals de les nacions-, compatibilitzant aquestes reivindicacions amb la nostra opció pel treball quotidià i prioritari per aconseguir una Catalunya oberta i integradora en un context mundial d'interdependència.

En l'actual context, el concepte de llibertat i sobirania no pot significar res més que assolir les estructures d'Estat per a Catalunya, un estat membre de la Unió Europea. Aquella confederació de pobles lliurement pactada de l'acta fundacional d'UDC l'any 1931, s'ha transformat avui en el desig de pactar amb la resta de pobles europeus una unió política que respecti la nostra sobirania. És en aquest sentit que manifestem, un cop més, que el nostre objectiu final és exercir democràticament el nostre dret a l'autodeterminació. Ens pertoca als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i només a nosaltres, decidir quin és el futur del nostre país.

De fet, si volem assentar els fonaments de la Catalunya del segle XXI amb garanties d'èxit, hem de començar per millorar-ne l'estructura social, i en aquest procés ningú no es pot quedar fora: com ha defensat sempre UDC, cal consolidar un espai social comú que ens permeti superar les mancances actuals de cohesió social i nacional i avançar envers la normalització política del nostre país. L'enfortiment

de la cohesió social és, doncs, el gran repte que ha de portar-nos a una major adscripció i consciència nacionals.

Volem, d'una banda, enfortir la personalitat nacional de Catalunya i reforçar la cohesió política i social per tal de fer del nostre país una comunitat oberta i sense fissures; i de l'altra, fomentar la col·laboració entre les administracions catalanes i la societat civil en termes de corresponsabilitat.

I val a dir, però, que, malgrat que els nostres objectius poden cabre, en l'actual circumstància històrica, en l'àmbit normatiu de la Constitució i l'Estatut, cal superar les interpretacions reductores que el nostre autogovern ha sofert en els últims anys. Exigim la desaparició de totes aquelles restriccions que ofeguen l'efectiu reconeixement de la nostra capacitat política. Per això, la Constitució i l'Estatut són instruments útils per a les nostres justes pretensions i reivindicacions polítiques, en el benentès que, si cal, hem de promoure que es vegin millor ateses a través d'una reforma de la Constitució i de l'Estatut.

La nostra prioritat és l'actuació política a Catalunya, que representa la nostra raó d'ésser, però la tradició històrica del catalanisme polític s'ha implicat sempre en la regeneració de l'Estat, a la transformació del qual ha intentat contribuir sempre. Tanmateix, aquesta implicació no significa, al nostre parer, que hàgim de sentir com a prioritari un debat sobre la conveniència d'integrar-nos en un govern estatal, ni menys encara que puguem assumir aquesta opció d'una manera incondicionada. Exemples de la nostra història -i també força recents o actuals- de ministres catalans ens demostren que ser a l'executiu estatal no és condició suficient perquè s'apliqui una política favorable als interessos de Catalunya i de les persones que hi vivim. I, en tot cas, nosaltres, des d'UDC, sempre hem prioritzat i prioritzarem aquests interessos.

Així doncs, els objectius bàsics i irrenunciables per a la nostra aportació continuen essent la modernització de les Administracions Públiques per a un millor servei a totes les persones, la consecució del nivell competencial a què aspirem i l'obtenció d'un finançament just i del tot satisfactori que permeti superar el dèficit fiscal que patim, així com l'articulació de l'Estat com a Estat plurinacional, pluricultural i plurilingüístic, plenament reconegut i acceptat en tots els àmbits.

b) Un impuls renovat: un projecte al servei de totes les persones

Si a les acaballes del segle XX el concepte d'Estat canvia, i així el nou mil·lenni s'ha d'iniciar sota el domini de la globalització i de la interdependència, també canvia el concepte de nació. Mentre que en el segle XIX la definíem com un conjunt de persones unides per uns mateixos costums i característiques culturals, avui hem d'entendre-la com un conjunt de ciutadans i ciutadanes amb identitat política, capaços de sentir en comú un mateix projecte col·lectiu: només la voluntat política és l'element que transforma una comunitat en una nació.

Una nació és un cos polític amb una identitat clarament diferenciada, amb plena consciència col·lectiva per part dels seus membres i definida no ja exclusivament per la llengua, història o costums, i si és el cas per un territori, sinó també per la seva voluntat d'ésser.

Malgrat que les nacions i les seves institucions han de ser útils a les persones que les integren, no hem de reduir el nacionalisme a un pragmatisme d'ordre funcional o material, sinó que hem de mantenir els valors de l'esperit i les conviccions i els sentiments de pertinença dels seus ciutadans i ciutadanes.

El nacionalisme català, al llarg de la seva història, s'ha configurat com un sentiment i moviment democràtic i renovador. Una altra de les seves característiques consisteix en la seva capacitat integradora al servei de les persones.

Cal bastir, amb l'esforç de tothom, una societat millor, una Catalunya renovada. Per això, insistirem en la bondat d'una nova estratègia de govern que ens permeti prendre un IMPULS NOU que segueixi prioritzant Catalunya, una Catalunya que és un projecte col·lectiu de sis milions de persones, en el qual tothom és benvingut a col·laborar en la construcció de la societat catalana del futur.

En aquest sentit, el nou impuls per a Catalunya s'ha de basar en els quatre eixos següents:

1. Un reforçament de la condició nacional de Catalunya. Amb vocació d'incidir en tots els àmbits de la societat, i no solament en l'estrictament polític, i de treballar per a una Catalunya que necessita incrementar el seu autogovern, recuperar la seva sobirania i mantenir i enfortir els seus senyals d'identitat (la cultura, la llengua, la història, el dret, les tradicions, etc.) que formen part de la seva manera de ser; per a una Catalunya que, a més, sigui factor de progrés en la política espanyola i en l'europea, motor del desenvolupament sostenible a la Mediterrània occidental i solidària amb la resta de pobles, tot això profundament lligat amb la seva tradició històrica.

2. Una ciutadania catalana bastida sobre uns valors de tradició republicana, entesos com una aposta positiva i inclusiva d'aprofundiment cívic i de progrés comunitari. Així, hem de reivindicar per a tots els catalans i les catalanes, independentment de l'origen, l'orgull de ser el que som i el que podem ser. Ser català significa formar part d'una societat o comunitat fonamentada en el respecte a la diversitat, en la voluntat d'avançar pacíficament i en progrés, i en el reforçament d'una identitat col·lectiva i pròpia, però no excloent.

Catalunya ha de seguir acceptant tot allò positiu que provingui de l'exterior com un enriquiment, mai com un perill. Perquè, a Catalunya, hi conviuen exemplarment sis milions de persones que volen compartir un projecte comú. Ciutadans que, tots plegats, han sumat esforços i han fet possible aquest model de convivència social que és Catalunya, un país d'oportunitats per a tothom. Així doncs, en

un món cada vegada més global, Catalunya, des de la seva pròpia identitat, ha de ser capaç també d'actuar de manera positiva i creativa davant la pluriculturalitat, enfortint així també el seu espai cultural i polític.

Nosaltres tenim un concepte dinàmic, acumulatiu i integrador de la cultura. La cultura catalana, que ha conformat històricament diversos territoris germans, és aquella íntimament lligada a la comunitat i a les persones que la formen en un llarg procés d'acumulació històrica, i oberta a totes les aportacions que s'han integrat. Els signes d'identitat no han estat mai estàtics. Per això, afirmem que tothom té dret a sentir-se català des de la seva identitat, però cal també que tothom contribueixi a enfortir els lligams socials i culturals que ens fan ser membres d'una mateixa comunitat, ens vinculen a la nostra història i ens doten de personalitat per al futur.

3. Una fonamentació de Catalunya sobre una base veritablement municipal, on, des del nivell local, el més proper al ciutadà, es continuï treballant en la nacionalització del país. Catalunya comença als municipis i a les comarques. El discurs municipalista no pot estar en mans exclusives de ningú, i menys encara pot ser emprat com un instrument que s'enfronti a un discurs nacionalista. Des dels seus orígens, el catalanisme polític ha copsat la necessitat d'harmonitzar el fet nacional i la realitat local, i ha vist en un món local fort un requisit necessari per a la vertebració d'una Catalunya moderna i de progrés.

Unió ha defensat sempre el principi de subsidiarietat com un element bàsic de l'acció política, i l'equilibri territorial, com un objectiu de cohesió del país. L'Administració Local, i més concretament els Ajuntaments, que són l'Administració més propera als ciutadans, tenen el deure de fer participar als ciutadans i ciutadanes en els projectes locals, facilitant una informació clara i transparent, a més de prestar amb eficàcia i eficiència uns serveis bàsics que es normativitzen en lleis i reglaments i, a més a més, han de garantir el patrimoni històric i preservar les tradicions, la història, i l'entorn natural; en definitiva, garantir la identitat local i nacional dels seus habitants i projectar-la cap a la consciència de pertinença a una comunitat nacional, amb especial incidència en els àmbits de l'educació, la salut i els serveis socials. Els nostres conciutadans han de percebre amb molta contundència la nostra presència municipal tant si ho fem des dels governs locals com si estem a l'oposició, tant en els Ajuntaments petits com en els grans.

4. Una gestió pública i una societat civil al servei de les persones. L'administració ha de col·laborar amb la societat civil en termes de corresponsabilitat. Des d'UDC hem defensat que les polítiques públiques han d'estar encaminades a aconseguir un millor nivell de vida per a tothom i, especialment per aquells col·lectius que pateixen en un moment de la seva vida més dificultats. Entenem que aquesta prioritat social ha de regir els criteris d'assignació dels recursos disponibles. Cal treballar un nou discurs social amatent a les noves opcions laborals, a un mercat laboral canviant, a l'àmbit de les noves tecnologies i de la informació, amb respecte al medi ambient i a un desenvolupament sostenible, etc. L'accés o no als nous coneixements condiciona l'accés al mercat laboral. La igualtat entre tots és el valor

que fonamenta l'aspiració de ser una comunitat humana. Cal difondre la consciència de ciutadania entre aquells grups que més saben de les dificultats en una igualtat real: la igualtat d'oportunitats ha d'ésser l'objectiu del govern i de la societat, per tal de garantir a homes i dones l'exercici de les seves potencialitats amb independència del seu gènere, afavorint les polítiques familiars que ho possibilitin i de les quals es beneficiï tota la població. Cal garantir que cap ciutadà no quedarà sol ni desemparat davant les adversitats en les quals es pugui trobar. Ens cal l'empenta dels joves i hem d'estimular i incrementar la seva participació a la vida comunitària i política, al temps que garantim que la gent gran pugui seguir fent amb naturalitat les aportacions que la societat necessita de llur experiència acumulada i seguir gaudint de la mateixa plenitud de drets com fins ara ha gaudit, treballant per poder assegurar a aquest col·lectiu un digne nivell de vida. La gent gran és un sector demogràficament emergent al qual haurem d'estar amatents per detectar-ne les inquietuds, especialment aquelles que suposen una major implicació activa en la vida de la societat. Tot això són objectius que permeten veure el grau de cohesió d'una comunitat.

En aquest sentit, per tal d'obtenir una gestió pública i una societat civil al servei de les persones és important parlar dels partits polítics com a peces clau d'acció política i ens transformadors de la societat. Hem d'entendre la participació política com el dret i deure que tenim les persones d'una comunitat determinada de prendre part en els processos decisoris que afecten al desenvolupament de la societat a la qual pertanyem. Aquesta participació és la base fonamental perquè aquesta societat tingui un funcionament democràtic. L'activitat política és una de les més nobles activitats que es poden exercir en una comunitat, tal com ho van entendre els grecs en crear el concepte de democràcia.

En definitiva, aquest NOU IMPULS ha de ser, en tot cas:

1. Fidel al que som. Volem ser fidels a les arrels i als signes d'identitat que fan de Catalunya una nació: una llengua, una terra, una història, un dret i tots aquells elements que configuren una cultura i que ens doten d'una consciència nacional i política pròpia. El nostre és un nacionalisme de base democràtica i cultural, i això el fa obert a qualsevol que se'n vulgui fer partícip. Per tant, una de les prioritats d'aquest projecte ha de ser que la cultura sigui un element bàsic, no solament per reforçar la nostra identitat, sinó també per situar-nos en la globalitat. I hem de prioritzar l'acció cultural oberta i lligada a les diverses comunitats i a les persones, per sobre de posicions polítiques, partidistes i institucionals.

2. Un projecte integrador. Aquesta fidelitat als elements que ens configuren com a poble no ens ha de fer tancar-nos a la realitat de Catalunya, en constant transformació. Hem de saber portar el nostre missatge als sectors del país on encara no sigui present. Cal avançar en un projecte nacional obert, on puguin sentir-se acollits absolutament tots els ciutadans i ciutadanes, sense excepció (sense que cap d'ells ho interpreti com una renúncia a res).

3. Un projecte que tingui un rostre humà. No com a estratègia política, sinó com a necessitat íntima. Ningú no pot quedar fora del benestar i de la solidaritat, i és prioritari treballar a fi de garantir a tothom una vida digna i els mitjans suficients per a l'existència. Ha de ser un projecte de tothom, que ha d'articular-se no solament des de les institucions, sinó també des de la proximitat a les persones i a les famílies, fomentant enèrgicament l'impuls associatiu dels ciutadans i ciutadanes, treballant, però, perquè aquest associacionisme no sigui mediatitzat amb finalitats partidistes o de lucre.

El poder polític, el poder econòmic i la competitivitat requereixen el complement de l'ètica dels valors i d'una major cultura humanista, les quals, lluitant contra la indiferència, promoguin la responsabilitat personal, l'educació, la participació i la democràcia. Els drets humans de caire cultural, social i econòmic no poden negligir-se en funció de les lleis de mercat, sinó que són el complement necessari dels drets civils i polítics.

4. Un projecte arrelat al centre, perquè som el centre. El nostre objectiu és difondre un missatge de llibertat personal, de llibertat nacional, d'equitat i de justícia social. Arran dels intents d'una banda i altra d'ocupar amb discursos intel·lectualment tebis el concepte polític de "centre", aquest està força desvirtuat. UDC, que representa realment la centralitat, ha de fer un esforç per explicar a l'opinió pública que aquesta posició és molt més que l'espai entre la dreta i l'esquerra. Som lluny de posicions dogmàtiques i ens esforcem a buscar l'acord, la integració i el consens més amplis, sempre dins de la nostra condició de demòcrata-cristians i de nacionalistes.

5. Un projecte que també es practiqui i defensi des del món local. Ens cal elaborar un discurs municipalista propi, singularment a les grans ciutats. No podem caure en el parany de construir Catalunya des de l'enfrontament entre la gran ciutat i el món rural. Municipis i comarques són fonamentals per a la vida política del nostre país i, en aquest sentit, ha de ser la nostra prioritat evitar els intents interessats de presentar Catalunya i Barcelona, el nostre país i la seva capital, com a realitats enfrontades. Tenim el gran repte que, l'any 2003, el catalanisme no solament sigui hegemònic al conjunt de municipis petits i a les comarques de Catalunya, sinó també a Barcelona i al seu cinturó. El nacionalisme, que necessita tenir en el municipalisme una de les bases principals del seu discurs polític, ha d'impulsar l'establiment d'un marc electoral català que incorpori les nostres especificitats locals.

6. Un projecte on el medi ambient sigui un element central i vertebrador del nostre discurs polític. Volem que el model de desenvolupament econòmic integri els criteris de sostenibilitat i fem nostra l'obligació que tenim de preservar el nostre entorn natural, element configurador de la identitat de Catalunya i font de riquesa i benestar.

7. Un projecte obert al món. Hem de ser presents allí on es resolen els problemes de Catalunya, fent una aportació activa en defensa del nostre país i de totes les persones que hi vivim. Això vol dir, en primer lloc, tenir una presència com més important millor en tots els

àmbits i, en conseqüència, també en la política de l'Estat -evitant en aquest cas convertir-nos en presoners de la seva pròpia dinàmica i sempre amb la decidida voluntat de fer política per Catalunya i d'aconseguir el ple reconeixement de la nostra personalitat política; i, en segon lloc, vol dir treballar pel coneixement i per la presència efectiva de Catalunya en els àmbits internacionals on es prenen decisions que afecten el nostre país i els seus signes d'identitat.

8. Un projecte compromès amb el futur d'Europa. Cal que Catalunya tingui veu a les Institucions europees i que contribueixi a fer que la dimensió social sigui el centre de la construcció europea. Cal treballar per tal que Catalunya sigui factor de progrés europeu i motor de desenvolupament sostenible de la Mediterrània occidental. Obtindrem, així, el ple reconeixement nacional i una major capacitat política i econòmica en el procés de construcció europea.

9. Un projecte on l'economia sigui un instrument de justícia al servei de les persones i se centri en la creació de treball i en la creació i repartiment de la riquesa, amb una visió de sostenibilitat en el temps. Les transformacions que experimenta la nostra societat en l'economia, els avenços tecnològics, els canvis en els hàbits laborals i en els sistemes d'organització del mercat de treball han donat pas a una nova realitat social, cada cop més complexa i competitiva, que augmenta la vulnerabilitat de sectors de la població. Hem d'estar amatents als canvis que hi ha al nostre entorn i, especialment, hem de donar una resposta satisfactòria als reptes de la nova economia que imposa el nostre món globalitzat, com ara la capacitat de generar grans projectes en un nou món econòmic, sense deixar d'estimular l'economia productiva, que és la base tradicional del progrés del nostre país, ni de ser curosos amb el que ha estat i és la força de Catalunya: les treballadores i els treballadors, la petita i mitjana empresa, els autònoms i les persones emprenedores en general. Tot això ha de portar a una equitativa distribució de la riquesa i a un repartiment dels esforços acumulats en un projecte en comú que és la transformació real que necessita l'activitat empresarial.

10. Un projecte que permeti recuperar el prestigi de la vida pública. Hem de dignificar altre cop la vida pública, especialment nosaltres que, com a nacionalistes, hem assumit un compromís per intervenir en la vida del nostre país. Els partits tenim l'obligació de restituir la confiança de les persones en la política, i això s'ha de fer des d'una completa informació i des d'una regeneració política decidida i compromesa, que incideixi en la qualitat humana i la voluntat de servei, fomentant i fent possibles la participació i l'aproximació de la política als ciutadans.

Amb l'objectiu de transformar la societat, hem d'assolir el treball pedagògic d'explicar a la societat, i especialment als joves, la necessitat de participar en política com un acte de responsabilitat solidària envers la comunitat.

Però és obvi, d'altra banda, que això ha de venir acompanyat d'una nova cultura política. Així com hem constatat que les persones no participen suficientment en política per un sistema de valors poc solidari, també és cert que les organitzacions polítiques no han tingut

com a prioritat explicar els seus mecanismes de funcionament i vies de participació per la transformació de la societat. Els partits polítics podem acabar sent realitats autistes en relació amb la societat. En coherència amb els valors de l'humanisme personalista, que és la base ideològica sobre la qual es fonamenta UDC, defensem un nou concepte de participació política, superant aspectes reivindicatius i vinculant-la a l'exercici d'un acte de responsabilitat solidària en el procés de codecisió de les qüestions que afecten el bé comú.

11. Sobirà. Cal que el nostre poble pugui triar en quines condicions i en quines circumstàncies vol encarar el seu futur i, perquè això es pugui dur a terme, cal tenir assegurades les competències i els recursos necessaris que ens permetin fixar les nostres pròpies prioritats. La lluita per la igualtat d'oportunitats superadora de l'exclusió social, pel desenvolupament econòmic sostenible, per la convergència amb Europa o per una justa solidaritat amb la resta dels pobles d'Espanya, exigeix comptar amb la solidesa política i econòmica de la nostra societat i de les nostres institucions. També cal un reconeixement específic de Catalunya dintre de l'Estat espanyol, sense obviar, evidentment, el marc d'interdependència, interrelació i globalització de la societat actual.

IV. COM FER AVANÇAR AQUEST IMPULS RENOVAT?

a) Bagatge i projecció de CiU en aquest tombant de segle

Des del 1980, quan l'opció de Convergència i Unió rebé la confiança majoritària dels catalans a les eleccions al Parlament de Catalunya, CiU ha estat la força política que ha pilotat Catalunya. Han estat vint anys d'autogovern, de progrés social i nacional a Catalunya, en un clima de bona convivència. CiU ha donat resposta a l'espai sociopolític majoritari i ha estat el referent més aglutinador del catalanisme polític. A més, hem contribuït molt a la consolidació democràtica espanyola, prestant el nostre concurs a la governabilitat de l'Estat, amb els governs d'UCD, del PSOE i del PP.

Mai Catalunya, des del 1714, no ha viscut una etapa d'autonomia i d'autogovern tan estable ni de tanta llibertat com la dels darrers vint anys.

I val a dir que aquesta etapa d'autoafirmació i retrobament amb la nostra consciència com a poble l'hem feta tots els catalans i catalanes, units en la voluntat de construir un país cohesionat. Ha de quedar clar, també, que aquest procés de reconstrucció nacional ha estat liderat des del Govern de Catalunya per unes forces polítiques determinades: ha estat liderat per Convergència i per Unió.

I així ha estat durant vint anys. En una situació gens habitual, Convergència i Unió ha rebut la confiança de l'electorat català en sis convocatòries electorals successives. I ho ha fet perquè hem sabut continuar amb la tradició majoritària del nacionalisme català, una tradició integradora, oberta, basada en la suma, mai en l'exclusió. I aquesta capacitat de ser l'expressió majoritària de la voluntat d'un poble ha estat la nostra força.

De fet, la conclusió és que CiU ha estat, és i ha de ser clarament hegemònica a Catalunya, sabent ocupar dues posicions:

- Nacionalisme fidel a la identitat, i al mateix temps obert, integrador i amatent a l'interès general. Un catalanisme que ens porta a buscar el progrés gradual i continuat de Catalunya mitjançant el diàleg i el pacte amb totes les instàncies possibles, i en especial, dintre del nostre marc d'actuació a Catalunya.

- CiU com a força central de país, perquè ha sabut interpretar el sentit que la majoria de catalans i catalanes volen projectar sobre el seu propi país, les seves conviccions, sentiments i actituds. Aquest convenciment defineix i valida l'espai de centre que ara tothom vol ocupar: abandonar-lo seria malbaratar vint anys de govern.

A més, hi ha un altre actiu específic de la coalició: la diversitat de referents ideològics que s'han acollit sota les sigles CiU. Conservadors, liberals, socialdemòcrates, demòcratacristians, gent molt diversa, han après a col·laborar en un projecte al servei de Catalunya inspirat en l'humanisme personalista. Això ha permès que el ventall ideològic dels nostres votants sigui prou ampli com per ocupar còmodament aquest espai de centre. Gràcies a la nostra pluralitat ideològica hem pogut aglutinar la majoria dels ciutadans de Catalunya al voltant del nostre projecte polític, com a primera demostració de la nostra voluntat de centralitat i de vertebració del país.

En definitiva, CiU, com a força nacionalista, ha estat el referent central del catalanisme polític.

b) La nostra estratègia: una Unió Democràtica de Catalunya sobirana i útil

UDC és un partit sobirà que vol i sap gestionar responsablement la seva sobirania: els seus gairebé setanta anys d'existència ho corroboren.

En conseqüència, no som partidaris de la fusió d'UDC i de CDC. Una fusió, a més d'empobrir enormement el ventall ideològic que cobreix ara la coalició, sacrificaria trajectòries històriques. És més, UDC és, dels dos membres de la coalició, l'únic que compta amb una ideologia pròpia d'arrels demòcrata-cristianes i humanistes, més enllà del catalanisme, que compartim.

El concepte de 'fusió' té implicacions en termes de pèrdua de sobirania i d'identitat. Estem convençuts que la suma reforça; en canvi, tenim seriosos dubtes que la fusió reforci sempre. UDC i la seva trajectòria són uns actius que mobilitzen i poden mobilitzar simpaties i adhesions cap al nostre projecte; per això, no podem malbaratar-les ni llançar el nostre bagatge.

Però, sobiranament, i perquè volem continuar essent útils a la societat catalana i CiU és una bona eina de construcció nacional i de progrés social, tampoc no som partidaris del trencament de la coalició. Ara bé, UDC romandrà oberta a la possible coalició amb

altres partits o grups polítics que comparteixin objectius i programes, així com la voluntat política de fer país.

Un trencament de la coalició significaria afeblir la nostra posició de centralitat activa: d'una banda, es perdria la referència del nacionalisme obert i integrador; i, de l'altra, brindaria el govern de Catalunya a partits que no serien d'estricta obediència catalana.

En conseqüència, des d'Unió Democràtica entenem que compartim en gran part amb Convergència Democràtica de Catalunya les bases principals d'un projecte de construcció nacional, i aquest projecte compartit ens obliga a trobar fórmules de major compromís i de major cohesió entre ambdues formacions que no siguin la desaparició de qualsevol de les dues o la seva reformulació en una síntesi forçada, ja que empobririen sens dubte la vida política del nostre país. Un país normal necessita conviure també amb normalitat amb una pluralitat de sensibilitats.

Altrament, no podem trair l'esperit fundacional d'Unió. El nostre partit no va néixer per aglutinar tot el nacionalisme català ni com a proposta única del catalanisme polític, sinó com a signe de maduresa política en oferir una especificitat ideològica als reptes dels partits catalans.

El nostre objectiu fou i ha de ser la construcció de la normalitat política catalana, on totes les expressions de la seva pluralitat política es concretin en partits d'estricta obediència catalana.

Partim de la constatació que CDC i UDC som dues formacions afins, i que hem fet un llarg camí plegats, amb molts actius -actius positius i perdurables-. Però, sobretot, de la constatació que els electors volen que continuem el viatge junts: no podem malmetre la feina feta, ni tampoc les il·lusions i la confiança de tantes persones d'arreu del nostre país.

Durant vint anys, Convergència i Unió hem compartit llistes electorals, responsabilitats de govern arreu del país i administracions, ajuntaments, un programa electoral comú elaborat amb aportacions de tots dos partits. D'altra banda, des de fa 12 anys funciona un Comitè d'enllaç permanent entre els dos partits.

En definitiva, la sintonia dels dos partits ens obliga a coordinar-nos encara més per reforçar el nostre comú projecte nacional; els nostres respectius idearis, amb les seves especificitats, ens aconsellen mantenir la personalitat i la sobirania de cadascú com un servei addicional a la normalitat política del país.

En aquest sentit, s'haurien de tenir en compte les consideracions següents:

- La coalició entre UDC i CDC és un patrimoni comú de tot el poble català que no s'ha de trencar ni afeblir.
- Una coordinació estratègica, solidària i habitual en tots els àmbits territorials i sectorials és la millor manera d'enfortir l'entesa permanent entre CDC i UDC.

- La tasca política immediata és proposar un projecte polític de futur engrescador per a totes les persones i per a totes les estructures de representació cívica i institucional que, d'una manera generosa, sorgeixen espontàniament arreu de Catalunya i que són escola de vida política i una riquesa col·lectiva del poble català.
- Els lideratges que caldrà construir en el futur únicament seran sòlids si estan vinculats a un fort procés de compenetració entre les estructures d'ambdós partits i la vida social de la major part de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

c) Per un nou marc de relacions UDC-CDC. Per la pervivència d'una coalició més cohesionada i més forta

Des del 1980, CiU és la força política majoritària del catalanisme polític. Ha estat una força globalment ben acollida per la societat, interclassista, promotora del progrés, i que ha defensat els signes d'identitat, però també la suma d'interessos diversos i legítims.

La trajectòria seguida per CDC i UDC durant aquests vint anys ha estat efectivament útil per a Catalunya i per a la consolidació del seu espai polític propi. La condició nacional de Catalunya, més enllà i sens perjudici de qualsevol altra consideració, exigeix que la nostra comunitat vulgui tenir identitat política per ella mateixa, que la doti de capacitat d'autogovern i de consciència de constituir un àmbit polític semblant al de qualsevol altra nació. En aquest sentit, l'entesa dels dos partits ha contribuït decisivament a la consolidació d'aquest espai i ha fet possible que Catalunya i les seves institucions pròpies hagin estat regides per formacions sobiranes i d'estricta obediència catalana, cosa que ha permès començar a canalitzar i donar cos a les aspiracions polítiques seculars de Catalunya i a la voluntat d'autogovern clarament expressada durant la fi del franquisme i la transició. Podem concloure, pel que fa a aquest punt, que, sense aquest esforç conjunt, Catalunya no hauria arribat allà on és.

En aquests inicis del segle XXI, cal que CiU segueixi liderant el catalanisme polític i el procés de construcció nacional. I, per això, UDC i CDC no solament hauran d'obrir el seu missatge a les sensibilitats actuals, ja que la societat del 2000 és molt diferent a la del 1980, sinó també, per sentit de responsabilitat, hauran de continuar conjuntant les seves forces en pro d'aquest objectiu, amb una coalició encara més cohesionada i més forta.

En aquest context, cal una REFUNDACIÓ de CiU, és a dir la reformulació de l'Entesa Permanent, un relançament de la coalició perquè esdevingui un nou instrument més estable i sòlid amb vocació de permanència, que, si fins ara ha estat una coalició electoral, podria arribar a ser una FEDERACIÓ de partits o una CONFEDERACIÓ de partits. En efecte, volem treballar per una fórmula estable de coalició que permeti mantenir -i fins i tot reforçar- el perfil propi de cada partit, perfectament compatible, si hi ha voluntat política que així sigui, amb l'existència d'un òrgan únic de debat i de decisió en determinades matèries.

A tal efecte, es redactarà un protocol bàsic que desenvoluparà el contingut mínim dels punts concrets objectes de negociació amb CDC, i que s'haurà d'aprovar en un Consell Nacional Extraordinari.

La refundació, que permetria visualitzar un acord exprés entre ambdues formacions, el qual podria incloure diferents fases de l'acord, definir quin grau d'integració hauria de tenir aquesta coalició renovada, així com les condicions, característiques, obligacions i drets dels dos partits, comportaria la superació de l'estadi actual de relacions entre UDC i CDC, amb més solidaritat entre els dos partits i més integració funcional, territorial i de missatge extern, des de la sobirania de cadascun d'ells.

La refundació, a més:

- Podria establir mecanismes per una major integració i treball conjunt.
- Podria permetre modificar el sistema de quotes i obrir altres vies, com per exemple equilibrar la participació en els òrgans representatius a una relació equitativa, caminant com a objectiu de futur per arribar a un 50%.
- Hauria de donar resposta a l'interrogant de com valorar l'aportació qualitativa dels partits a la coalició, tot atenent a criteris objectius degudament contrastats.

La refundació ha de ser quelcom més que transcendeixi del que ha estat CiU fins ara: la Convergència i Unió renovada no pot ser la suma aritmètica dels dos partits, sinó que hem de saber apreciar el valor afegit que té la "i" de CiU, de tal manera que ajudi a consolidar i a vertebrar -i fins i tot amplii- l'espai del catalanisme polític, espai que reuneixi, alhora, el nacionalisme i el progrés.

En l'aspecte organitzatiu, caldria assegurar capacitat d'acció i de decisió política als òrgans comuns, començant pel Comitè d'enllaç de CDC i UDC.

El Comitè d'enllaç es convertiria, en determinades matèries, en el màxim òrgan de direcció de la coalició refundada, enfortint, per tant, l'estructura de coalició en l'àmbit decisor per sobre de la dels partits.

Les decisions polítiques que es determinin, per tant, es prendrien en el comitè d'enllaç i ambdós partits executarien les polítiques decidides en comú, però els partits, que mantindrien la seva vigència i activitat com a organitzacions polítiques, participarien en la presa de decisions mitjançant els seus òrgans respectius previs al Comitè d'enllaç, per tal que cada partit pogués defensar la seva posició en l'òrgan comú de decisió del comitè d'enllaç, respectant en tot cas allò que regulin els respectius Estatuts dels partits coaligats.

D'altra banda, el comitè d'enllaç hauria d'establir els mecanismes per escollir el candidat al Govern de la Generalitat per a la propera legislatura, així com els caps de llista a les altres conteses electorals. La coalició refundada haurà d'escollir els millors.

A més, aquest esquema de direcció conjunta i paritària a nivell nacional s'hauria de traslladar a nivell territorial en cadascun dels àmbits on hi hagués òrgans de direcció d'un i altre partit, a fi d'anar avançant en la integració i consolidació de CiU. També es podran convocar Consells Nacionals conjunts. A nivell municipal, comarcal i intercomarcal també es podran crear comitès d'enllaç paritaris, per tal que debatin i decideixin les grans línies de la política de Convergència i Unió, en els seus respectius àmbits territorials. Especialment, i amb caràcter prioritari, en aquells municipis on hi hagi grup municipal de CiU.

A nivell local, es consideren grans línies, per exemple, la formació d'un govern municipal on hagi de participar Convergència i Unió, l'aprovació dels corresponents pactes de govern amb altres partits, l'aprovació de les ordenances fiscals i dels pressupostos municipals anyals o el planejament urbanístic.

En la determinació d'aquestes polítiques territorials caldrà sempre l'acord de les executives d'ambdós partits, tal com ja preveia l'Entesa Permanent del 1978. Tot amb tot, a nivell municipal, podria tenir en alguns indrets unes característiques més flexibles. En cas de discrepància entre ambdues formacions, Unió proposarà que cap llista electoral utilitzi les sigles de CiU.

Entenem també que en l'àmbit local la coalició s'enfortirà quan presenti per liderar-la, com per encapçalar-la i formar-ne part de les diferents candidatures, les persones que millor perfil i aptitud tinguin. Això significa que en cada cas el cap de llista de Convergència i Unió podria ser la persona que es consideri més idònia, independentment que sigui d'un o altre partit. L'elecció dels caps de llista de les conteses municipals, però, s'hauria de realitzar arreu de manera consensuada per part dels corresponents comitès d'enllaç de cada població, amb participació prèvia de la militància.

En general, i per afavorir aquesta major integració i coordinació dels militants de CDC i UDC es podran fer reunions conjuntes de les comissions sectorials d'ambdós partits.

Alguns dels aspectes organitzatius que s'hauran de dibuixar haurien de tenir en compte els acords presos ara fa vint-i-dos anys mitjançant el Pacte de l'Entesa Permanent, on ja es reflectia una voluntat política d'avançar en una major solidaritat, integració i coordinació entre les bases de la militància d'un i altre partit i en els òrgans locals i territorials.

És revisant aquest pacte i actualitzant alguns dels seus acords que es podrà avançar en el nou pacte que s'articuli amb la refundació de CiU i sobre la base del que s'ha expressat en la nostra proposta.

La coalició renovada podrà plantejar-se una major integració si els acords presos sobre el nou funcionament de la coalició han aconseguit en la pràctica avançar en una consolidació més intensa.

De cara als simpatitzants i electors s'hauria de trobar una fórmula que permetés visualitzar la unitat de projecte, però també la pluralitat de sensibilitats i d'idees, cosa que reforçaria sens dubte la

voluntat de centralitat i de continuar sent l'eix vertebrador del catalanisme polític i del procés de construcció nacional.

L'ampla i intensa coincidència d'objectius nacionals i el projecte polític compartit que ens crida a consolidar Catalunya com una comunitat política normal i com una nació, ens apressa a establir mecanismes que permetin seguir endavant amb aquests projectes i demostrar, internament i externament, no solament el compromís entre ambdues formacions, sinó també la plena consciència que tenim de la nostra responsabilitat històrica a l'hora de consolidar el nostre espai electoral.

Aquesta reformulació de la coalició hauria d'anar en la línia de fer-nos avançar cap a fórmules de major consolidació, que tingués en compte, però, el respecte a la personalitat i la sobirania de cadascun dels partits. Estem convençuts que, precisament amb uns partits forts i solidaris en la defensa d'un projecte compartit de país, podrem fer avançar nacionalment i socialment Catalunya, a la vegada que podem fer realitat la Catalunya integradora i oberta al món que pretenem.